Pisarakirje

Joulukuu 2017

Kohti rauhanruhtinaan juhlaa

Vanhainkodin vuoteessa makasi säteilevä iäkäs Maile, joka huokui rauhaa ja kiitollisuutta. Tällainen oli hänen tarinansa: Hänen ollessaan kaksivuotias heidän kotiinsa osui pommi. Koko perhe sai surmansa lukuun ottamatta tätä pientä tyttöä, joka löytyi vahingoittumattomana kuolleen äitinsä alta. Äiti varjeli häntä omalla ruumiillaan.

Maile ilmaisi kiitollisuutensa saamastaan elämän lahjasta ja sanoi myös ymmärtävänsä miksi hän säästyi. Seinällä oli kuvia hänen pojistaan ja lapsenlapsistaan. ”Minä jäin eloon, jotta nämä syntyisivät.”
Perhe käy aika ajoin häntä katsomassa. Pöydällä hänellä on Raamattu sekä radio, josta hän päivittäin kuuntelee hengellistä ohjelmaa. Meiltä hän pyysi esirukousta jälkeläistensä puolesta. Näin hän levittää rukouksen vaipan läheistensä ylle, jotta he pelastuisivat ikuiseen elämään.

.

Tuntui kuin ympyrä olisi sulkeutunut. Oliko tämä menneisyyttä vai nykyhetkeä? Näinä sotaisina, väkivaltaisina aikoina näemme jatkuvasti ruudussa hajalle pommitettuja koteja, joista eloonjääneitä yritetään kaivaa esille. Maile osoitti, että meillä kristityillä on mahdollisuus kokea todeksi tämä sana: ”Jumalan rauha, joka ylittää kaiken ymmärryksen, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne, niin että pysytte Kristuksessa Jeesuksessa.” Fil. 4:7

Jeesus sanoi toivoneensa usein, että olisi voinut koota ihmiset ”niin kuin kanaemo kokoaa poikaset siipiensä suojaan”. Matt. 23:37 Tämä rauha ja luottamus on tarjolla kaikille, jotka siihen suostuvat.

Meillä riittää edelleen tehtävää..

- Eeva Halme -

Ryhmäkuva Tosnon seurakunnasta

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus 1
Pisara elävää vettä 2
Pisarakasvo Mare 2

Matkaraportit:
Pietari, Vihdin ryhmä, 29.9 - 2.10. ..... 3 - 4
Viro Lääne Nigula, Vihdin ja Espoon-Kouvolan ryhmät 3.10. ..... 5 - 6
Viro Tallinna, Espoon-Kouvolan ryhmä, 9.10 7
Viro Haljala, Vihdin ryhmä, 6.– 7.11. 8

Pisarakasvo Mare

Pisarakasvo Mare Liiger
Virolainen lääkäri Kouvolasta

Olen Mare Liiger ja synnyin Neuvosto Virossa vuonna 1957. Äitini oli näyttelijä, kuten myös isäni, jota en kuitenkaan tavannut muutoin kuin television välityksellä.

Tulin uskoon 16 vuotiaana, kun Olavisten kirkossa oli alkanut nuorisoherätys. Äiti ajoi minut pois kotoa, mutta sain asua seurakunnassa toimivan ystävän luona. Uskoontuloni oli äidille suuri järkytys. Neuvostoliitossa Jumalaan uskovan ajateltiin olevan mielenvikainen. Niinpä hän ja KGP (salainen poliisi) järjestivät minut opiskelujen alkuvaiheessa mielisairaalan suljetulle osastolle. Kerran pääsin suihkuun potilaan kanssa, joka oli toiselta osastolta. Hänen kauttaan sain viestin ystävilleni missä olen. He lähettivät viestejä lännen medioihin siitä, että jälleen on Virossa joku suljettu mielisairaalaan uskonsa vuoksi. Ystävät järjestivät myös mielenosoituksia sairaalan ulkopuolelle.

Näin pääsin vapaaksi jatkamaan opintojani Tarton yliopistossa. Olin jäänyt pahasti jälkeen opiskelutovereistani ja ehtona jatkolle olikin, että pystyisin kirimään umpeen tuon katkon. Kovalla työllä ja Herran avulla se onnistuikin.

Aluksi työskentelin Moskovassa immunologian tutkijana. Kun äiti sairastui syöpään, hän otti minuun yhteyttä ja palasin Tallinnaan hoitamaan häntä ja toimimaan immunologian laboratorion johtajana. Tämän jälkeen toimin pitkään ambulanssilääkärinä ja samaan aikaan vedin ensiapukoulutuksia. Oli suuri ilo, kun onnettomuuspaikalle tulessa huomasin, että joku oppilaistani oli pystynyt elvyttämään uhrin. Jossain vaiheessa ambulanssilääkärit päätettiin korvata Venäjältä tuoduilla halvemmilla lääkäreillä. Siinä vaiheessa tulin Suomeen, ensimmäinen paikkani oli Muoniossa. Olin tuolloin kielitaidoton ja Suomen järjestelmistä tietämätön. Onneksi avulias lääkäritoverini opasti minua.

Nyt työskentelen Kouvolassa useiden vanhusten hoitokotien lääkärinä. Tätä työtä saan tehdä niin kuin hoitaisin omia vanhempiani, työni on Jumalan palvelemista. Niin kuin pappi jumalanpalveluksessa nostaa kätensä ja siunaa meidät, nostan joka aamu käteni Jumalan puoleen. Edelleen käyn Virossa pitämässä ensiapukursseja päiväkotien opettajille ja lapsille. Siellä ei saa puhua mitään uskonnosta, mutta kerronkin tunneilla hyvän elämän perusteista. Ne ovat juuri niitä, mitä Raamattu meille opettaa.

Pisaran työhön tutustuin työpaikallani Paula Granqvistin kautta, joka on tehnyt vankilatyötä pitkään Suomessa, Venäjällä ja Virossa. Pääsin Espoon - Kouvolan ryhmän mukaan Tarton vankilaan venäjän kielen tulkiksi ja puhujaksi. Haluan kertoa omien kokemusteni pohjalta, että Jeesus elää tänäänkin ja on valmis auttamaan meitä, jos tulemme hänen ristinsä juurelle. Tässä työssä haluan olla edelleen mukana omalla panoksellani.

Elämäni ei ollut mitään erityistä, se oli melko normaali kristillistä elämää Neuvostoliitossa. Tiesimme tuolloin, että on riski, kun otamme Kristuksen vastaa pelastajana. Monet meistä eivät voineet opiskella yliopistossa, monet voisivat toimia vain siivoojina. En vaihtaisi sitä mihinkään muuhun turvallisen elämään koskaan. Elämäni on antanut minulle mahdollisuuden ymmärtää kaikkein tärkeintä - Kristuksen risti.

Suomessa olen tutustunut Kyösti Kallion rukoukseen radiossa sodan aikana. Olen kääntänyt sen viron kielelle ja haluan jakaa sitä Virossa. Suomi pelastui, kun täällä rukoiltiin, nyt on Viron aika rukoilla! Suomessa ei yleisesti tiedetä sitä, että kaksi viikkoa tuon radiorukouksen jälkeen Neuvostoliiton armeijassa puhkesi punatauti: ripulia ja kovaa kuumetta. Tauti riehui rajan takana, mutta ei tullut Suomen puolelle. Jumalalla on kaikki keinot ohjata kansojen kohtaloita.

- Mare Liiger -

Pisara elävää vettä

Anteeksiantaminen

Jokelan koulusurmista tuli vastikään kuluneeksi 10 vuotta. Lehdessä oli juttu, miten eräs tuolloin koulun oppilaana kauhunhetkiä kokenut ja koulutovereita menettänyt nuori nainen oli antanut anteeksi ja halusi työskennellä auttaakseen syrjäytyneitä nuoria.

Miten tuollaisia hirmutöitä voi antaa anteeksi?

Anteeksiantaminen ei olekaan teon hyväksymistä. Se on armon osoittamista rikkojaa kohtaan, kun tämä ei tahallaan ja toistuvasti kohtele toista väärin.

Katkeruus ja kosto eivät tee tästä maailmasta yhtään parempaa.

Miten tärkeää onkaan osata antaa anteeksi. Anteeksiantaminen on vihan ja katkeruuden hylkäämistä, niiden vallasta vapautumista.

Vihan ja katkeruuden hylkääminen antaa voimia, tyyneyttä, terveyttä ja elämäniloa.

Jeesus on luvannut antaa syntimme anteeksi ja vielä enemmän, armahtaa ja pestä pahat tekomme, mikäli sitä pyydämme.

Olemmeko oikeutetut saamaan anteeksi, jos emme itse pysty antamaan anteeksi?

Jeesus opetti rukoilemaan:

”...Anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet...”

- Arja Parttimaa -

Matkaraportti

Pietari Vihdin ryhmä, 29. - 31.9.

Volhovassa kuvaelman Samarialainen tukee haavoittunutta, joka istuu aasin selässä

Lähdimme matkaan Ketolasta 29.9 kohti Pietaria. Meitä matkalaisia oli 5, Eeva Halme, Ella Vuoriheimo, Tellervo Craven, Riitta Sinervo sekä useiden vuosien tauon jälkeen Perttu Tikkanen.

Matka taittui mukavasti venäläisellä taksibussilla, kuljettaja oli mukava ja avulias. Entinen tulkkimme Eleonora ja hänen miehensä tulivat auttamaan meitä viemällä osan tavaroista rajan yli. Siitä huolimatta meidät vietiin punnitsemaan tavaroitamme, mutta onneksi pääsimme kuitenkin pelkällä säikähdyksellä jatkamaan matkaa. Matkaamme tuli myös vähän kulttuuria, kun kuljettajamme ajoi meidät Pushkinin alueen läpi saimme nähdä Katariinan palatseja ja puistoja, sen aikaista loistoa sekä myös Pavloskin palatseja.

Pian olimmekin kohteessamme **Sablinon seurakunnassa**. Talo on meille tuttu jo monien vuosien takaa. Alakerrassa on tilava kirkkosali, joka äskettäin on remontoitu hienoon kuntoon. Samoin keittiötilat ja ruokasali on uusittu ja lapsille on tilava pyhäkouluhuone ja leikkitila. Yläkerrassa oli samaten papin työhuone sekä kaksi vierashuonetta, joissa saatoimme mukavasti majailla. Ero olikin huomattava, kun kävimme katsomassa miestenkodin 14-paikkaista majoitustilaa, johon remontti ei vielä ole ennättänyt; jonkin verran materiaalia oli jo koottuna.

Pääasiallinen syy majanpaikan vaihdokseemme oli sen sijainti. Kohteemme ovat Pietarin kaakkoispuolella kuten tämä seurakuntakin. Haapakankaalla yöpyminen tietäisi meille vähintään puoltatoista tuntia ajoaikaa päivittäin ja kuljettajalle saman kahdella kerrottuna. Lisäksi pääsimme aamuin illoin valmiiseen pöytään.

Aamulla saimme vahvistusta joukkoomme, Aleksei Udom ja Valeri Lisitsa olivat kuskeina, Sergei Odnorob ja hänen kaksi ystäväänsä tulivat avuksemme, Liisa Lankinen toimi tulkkina ja hänen johdollaan lähdimme matkaan, kohteena **Volhova ja siellä äiti-lapsi koti ja miesten koti**. Meidät otettiin ystävällisesti vastaan aterian kanssa. Sen jälkeen oli tilaisuus miesten kodissa. Miehiä oli suuri joukko koolla, aivan kuin apostolit yläsalissa. Pyhä Henki oli läsnä aivan aistittavalla tavalla, vallitsi sellainen lepo ja rauha. Meidän ohjelmanumeromme oli Jeesuksen vertaus Laupias samarialainen esitettynä näytelmän muodossa ja Raamatun tekstin mukaan. Nämä miehet kyllä ymmärsivät heti vertauksen opetuksen, varmasti kokemuksiensa ja elämänsä kautta. Sergei johti laulua ja oli ihanaa miten innolla kaikki miehet lauloivat mukana. Sergein ystävä Aleksei kertoi elämästään ja miten Jumala vapautti hänet huumeista. Tänä päivänä hän julistaa Jumalan sanaa ja hänen huumeensa on vaihtunut Raamatun sanaan. Uskon, että tämä rohkaisi monia miehiä, jatkamaan eteenpäin. Tellervo myös puhui, tuntui kuin sanat olisivat tulleet suoraan Jumalan Isän sydämeltä, näin varmasti olikin, kaikki tulivat kosketetuiksi. Siirryimme äitien ja lasten pariin, heille myös esitimme näytelmän, Sergei ja hänen ystävänsä lauloivat ja laulattivat myös lasten leikkilauluja. Oli ilo katsella lasten riemua ja vähän vanhempienkin iloa. Jeesus sanoo: "Sallikaa lasten tulla minun tyköni." Hienoa, että on tällainen koti, jossa he saavat kuulla Jeesuksen rakkaudesta ja tuntea, että heistä välitetään.

Perttu ja pieni seurakuntalainen

Jatkuu...

. Liisa pyörähtelemässä Volhovan pienimpien kanssa

Julia tervehtii Riittaa

Matkaraportti

Pietari Vihdin ryhmä, 29. - 31.9.

Tosnon aurinkoinen pastoripariskunta Nikolai ja Vera Klementjev. Taustalla Sergei ja Perttu Tikkanen

Ryhmämme elintärkeitä apureita: kuljettajat Aleksei ja Valeri sekä keskellä kitaristi Sergei

Näyttelijöitä papin, rosvon ja leeviläisen asuissa

Sunnuntai päivän ensimmäinen kohteemme oli **Tosnon seurakunta** ja aamun jumalanpalvelus. Pastori Nikolain puheen jälkeen oli meidän vuoromme, jälleen esitimme näytelmämme. Ajattelin, että täällä pastori toimii kuten laupias samarialainen, etsien syrjäytyneitä, joita elämä on kohdellut kaltoin, auttaen ja hoivaten heitä majatalossa. Kirkon takaosaan kasvanut lisärakennus on loppusilausta paitsi valmis peseytymis- ja majoitustiloineen. Myös meitä hoidettiin, sisaret olivat laittaneet maittavan aterian. Tämä Jeesuksen vertaus on laitettu käytäntöön tässä seurakunnassa.

Kuten ennenkin jatkoimme pastorin kanssa **vanhusten sairaalaan**. Siellä saimme tavata näitä vanhuksia, keskustella heidän kanssaan, kertoa Jeesuksesta ja rukoilla heidän kanssaan.

Viimeinen kohteemme oli **Popovkan miestenkoti**. tutustuimme myös rakenteilla olevaan naisten kotiin. Huono kesä on viivyttänyt rakennustöitä, mutta pikkuhiljaa koti nousee. Vietimme pienen hetken Popovkan miesten kanssa. Sergein johdolla laulettiin, miehet olivat mukana laulussa aivan sydämestään. Täällä myös esitimme näytelmämme. Näidenkin miesten elämässä on koettua tämä Jeesuksen vertaus. Liisa kertoi tyttärensä taistelusta vapaaksi huumeista, varmasti kosketti monia. Leonid kiitteli käynnistämme, oli liikuttavaa miten he arvostivat, että Suomesta asti tulemme heitä tervehtimään. Jäi mieleen nuoren miehen sanat lähtiessämme. Hän saa aivan kuin uutta voimaa ja rohkeutta vastustaa pahaa elämässään, kun käymme heitä rohkaisemassa ja kannustamassa. Uskon, että se on Jumalan rakkaus, joka saa aikaan kaiken meissä jokaisessa.

Ja niin vielä menimme yöksi Sablinoon, jossa meitä kohdeltiin aivan ruhtinaallisesti. Voisimme antaa 10 tähteä tälle hotellille. Lähdemme kotiin rikkaanpana, kuin tullessamme. Jumalan siunaus rikkaaksi tekee.

Popovkan joukkoa näytelmän jälkeen. Aasia rapsuttamassa Leonid. Vasemmalla kuljettajamme Aleksei. Pöydällä Eevalle lahjaksi annettu omatekoinen linnunpönttö

Lahjoitustavarain ja pakettiauton vientimatka

Kirpputorikuormat Lääne-Nigulaan ja pakettiauto lähetyskeskukselle

Mukana matkalla olivat Pisara ry:n varapuheenjohtaja Raili Ketola Nummelasta, Pisara ry:n Espoon-Kouvolan ryhmän jäsen Aarni Paljakka Ylöjärveltä sekä Vihdin seurakunnan diakoniapastori Outi Hänninen Helsingistä.

Maaliskuussa 2017 keskusteltiin Pisara ry:n Espoon -Kouvolan ryhmän Viron matkalla siitä, että voitaisiin kartoittaa josko joku suomalainen haluaisi lahjoittaa virolaisille pakettiauton, niin sen avulla voitaisiin toimittaa samalla kuorma lahjoitustavaroita.

Tampereen Messukylän seurakunnan miesten eli n.k. messumiesten raamattupiiri kokoontuu kesäisin Luhtaanrannan leirialueella Näsijärven rannalla. Siellä jo pitkään nuotiomestarina ja saunamajurina toiminut eläkkeellä oleva veturinkuljettaja Hannu Heikkilä ilmoitti yhtenä heinäkuun saunailtana minulle, että hän voisi lahjoittaa omistamansa VW Transporterin Viroon kirkolle tai jollekin seurakunnalle.

Pisara ry:n Espoon-Kouvolan ryhmän vetäjän Tuula Tapanaisen ehdotuksesta auton käyttötarkoitus päätettiin jättää Espoonlahden seurakunnan virolaisen ystävyysseurakunnan, Lääne-Nigulan pastorin,Leevi Reinarun päätettäväksi. Leevi Reinaru hoitaa myös Noa-Rootsin papin tehtävät. Lisäksi hän vetää Viron lähetyskeskusta.

Leevi Reinarun poika Joel Reinaru sekä hänen vaimonsa Signe työskentelevät Viron kirkon nuoriso- ja pyhäkoulutyön kehittämistehtävissä. Koska pariskunta on myös Vihdin seurakunnan nimikkolähettejä, tuntui luontevalta yhdistää lahjoitettavan auton sekä kirpputoritavarain vienti samaan matkaan. Lääne-Nigulan seurakunnalla on kirpputori, joka osittain rahoittaa työntekijöiden palkat. He myös jakavat tavaroita eteenpäin, jos heille tulee paljon niitä.

Kirpputorilla kuorman purkutalkoissa olivat mukana Raivo Liblik, Raili Ketola, Mari Liblik, Joel Reinaru sekä Outi Hänninen.
Myyjärouvat kiittivät vielä jälkikäteen että lahjoitustavarat olivat laadukkaita ja hyvin laitettu pakkauksiin (kuva Tiina Vösu)

Vihdin seurakunnan Outi Hänninen mukaan talkoisiin

Nummelassa, Raili ja Pekka Ketolan maatilan navetan vintillä järjestettiin pihaseurat sunnuntaina 6. elokuuta. Pakettiauton lahjoitusasiakin tuli tuolloin puheeksi Vihdin seurakuntaa tilaisuudessa edustaneen pastori Outi Hännisen kanssa. Hän ihmetteli myös vintille kertyneiden lahjoitustavaroiden määrää ja ilmoitti jo tuolloin halukkuutensa lähteä mukaan Viroon suuntautuvalle tavaroiden vientimatkalle.

Hannu Heikkilä luovutti lahjoittamansa auton Tampereen Hervannassa 26.9.2017, jonka jälkeen auto käytiin vielä korjaamolla kertaalleen läpi.

Maanantaina 2. lokakuuta kokoonnuttiin Nummelaan, Ketolan vintille lastaamaan Lääne-Nigulan seurakuntaan vietäviä lahjoitustavaroita. Lahjoitettavan pakettiauton lisäksi sullottiin täyteen myös Vihdin seurakunnan käyttöön antama toinen pakettiauto, jonka ohjaimiin tarttui pastori Outi Hänninen. Saimme mukaan myös Raili Ketolan, jota kiinnosti nähdä mihin heidän navetan vintille varastoituja tavaroita viedään.

Matka tehtiin tiistaina 3. lokakuuta. Helsingistä Tallinnaan aamuvarhain saapunut kahden pakun autosaattue ei päässyt kuin kilometrin verran ajamaan kohti Länsi-Viroa, kun liikennepoliisi pysäytti. Heitä oli ihmetyttänyt lahjoitettavan pakettiauton rekisterien tilapäiskiinnitys. Tarkistusten jälkeen pääsimme kuitenkin hyvän matkan toivotusten siivittämänä kohti Lääne-Nigulaa. N. 90 km matka sujui hyvin ja vastassa meitä oli Lääne-Nigulan seurakunnan kirkkoherranvirastossa seurakunnan Primus Motor Tiina Vösu. Kahvihetken jälkeen oli vuorossa kirpputoritavaroiden purku, joka onnistuikin paikalle tulleiden talkoolaisten avulla sujuvasti.

jatkuu ….

Lahjoitustavarain mukana ollut polkupyörä meni heti käyttöön. Joel ja Signe Reinarun Robert-pojan kiitollinen ilme on tarkoitettu kaikille Pisara ry:n toiminnassa mukana oleville.

kuntalaisen ravintolaan, jossa nautimme makoisan lounaan. Varsinkin perinteitä kunnioittaen valmistettu hapankaali teki vaikutuksen. Paikallisen lasitaidegallerian kautta jatkoimmekin kahveille Tiina Vösun asunnolle, josta ajoimme Tallinnaan Lähetyskeskukseen.

Auto lähetyskeskuksen käyttöön

Lähetyskeskuksen johtaja Leevi Reinaru sekä EELK:n arkkipiispan autonkuljettaja Margus Suurväli vastaanottivat pakettiauton Lähetyskeskuksen toimistolla. Heti Marguksen ensi kommenteista huomasin, että kyseessä on todellinen autojen asiantuntija, jonka vastuulle auto oli turvallista jättää. Hän piti auton kuntokartoituksessa ilmenneitä vikoja harmittomina pikkuvikoina.

Leevi Reinaru esitteli matkalaisille lähetyskeskuksen toimintaa ja tulevaisuuden kaavailuja. Kesällä 2018 Narvassa järjestettävät EELK:n Lähetysjuhlat on suuri tapahtuma, johon myös suomalaiset toivotettiin tervetulleeksi.

Outi Hännisen ajamalla Vihdin seurakunnan pakettiautolla pääsimme lauttarantaan ja Helsingissä olimmekin jo iltakymmeneltä. Sain yösijan Ketoloilta Nummelassa ja tapahtumarikas päivä oli hyväpäättää kiitollisena iltarukoukseen. Lääne-Nigulan seurakunnan ja Viron kirkon sekä lähetyskeskuksen työ jäi matkalaisten sydämiin ja rukouksiin.

Paljon aihetta kiitokseen

KIITOS Vihdin seurakunnalle, tamperelaiselle pakettiauton lahjoittajalle, hänen asuntonsa kiitokseksi siivonneille kahdelle tamperelaisrouvalle, niille pirkanmaalaisille, jotka tukivat matkaa, auton kuntotarkistuksen ja matkaa edeltävän huollon tehneelle autoilijayrittäjälle kuten myös lahjoituspakun vientimatkalle polttoaineet lahjoittaneelle autoliikkeelle.

Pienestikin voi olla paljossa mukana!

- Aarni Paljakka -

Viron seurakunnilla vähän työntekijöitä - Lahjoitus– ja talkooapu tervetullutta

Lääne-Nigulan seurakunnassa on vain kolme työntekijää. Kirkkoherrana toimii Leevi Reinaru, joka on myös toisen seurakunnan kirkkoherra sekä koko Viron Evankelisluterilaisen Kirkon (EELK) Lähetyskeskuksen johtaja. Tiina Vösu hoitaa siis kaikki muut virat paitsi kanttorin tehtävät, joissa työskentelee kolmas seurakunnan palkollinen. Siksi seurakunnan toiminta nojautuu paljon myös vapaaehtoistyöntekijöihin.

Tiina Vösu esitteli Pisara ry:n seurueelle Lääne-Nigulan seurakunnan toimintaa ja kirkko puhutteli matkalaisia kovin. Suomalaisten ystävyysseurakuntien panos kirkon kunnossapidossa on ollut ratkaiseva.
Me matkalaiset saimme kokea, että Herra on läsnä myös Lääne-Nigulan kirkossa ja seurakunnan työssä.

Pääsimme tutustumaan myös yhden seura-

Lahoitettu pakettiauto meni EELK:n Lähetyskeskuksen käyttöön. Kuvassa lähetyskeskuksen johtaja Leevi Reinaru ja EELK:n arkkipiispan autonkuljettaja Margus Suurväli, jonka vastuulle auton ylläpito lankesi. (Kuva Outi Hänninen)

Matkaraportti

Viro Tallinna, Espoon-Kouvolan ryhmä, 9.10.

Matkalla mukana; Tuula Tapanainen Espoosta ja Leena Kontula Helsingistä

Hyvää avustustavaraa oli kertynyt jälleen niin paljon, että päätimme Leenan kanssa tehdä päivän matkan Tallinnaan. Olimme saaneet Leevi Reinarun kautta tiedon, että Mustamäen seurakunnalla on Tallinnassa kirpputori, joka ottaa lahjoituksia vastaan, joten pakkasimme auton täpötäyteen vaatteita, kenkiä ja leluja.

Kirpputori Magda

Olimme siis saaneet tiedon Mustamäen seurakunnan kirpputorista, jota vetää Jaana Maria Unga. Paikka oli vaikea löytää, sillä se ei ollut annetun kadun varrella, vaan kauppakeskukseen ajettiin toisen tien kautta.

Jaana oli meitä iloisesti vastassa ja esitteli kirpputori Magdan. Se ja varasto sijaitsevat keskuksen toisessa kerroksessa, joten kaikki tavarat jouduttiin kantamaan ylös jyrkkiä portaita. Jaana ei pystynyt antamaan meille lisäapua kantamiseen, mutta onneksi paikalla ollut vanhempi mies tuli apuun ja sai siitä kiitosten lisäksi suomalaista kahvia.

Kirpputori on monipuolinen, sillä siellä on huonekaluista lähtien kaikkea mahdollista kotiin tarvittavaa. Jaana kertoi, että Magda toimii seurakunnan diakonian apuna lahjoittaen sieltä tavaraa tarvitseville ja torin tuotto käytetään seurakunnan hyväksi.

Teimme itsekin torilla pieniä ostoksia ja jätimme sen työntekijöille tuliaisina kahvia ja makeisia. Runsasta Jumalan siunausta heidän työlleen!

Päihderiippuvaisten kristillinen kuntoutuskoti Betel

Olimme varanneet Beteliä varten miesten vaatteita, kenkiä ja tietenkin kahvia. Juanin pienelle Ester tytölle olimme saaneet lämpimän talvihaalarin. Tulostamme oli sovittu kodin vetäjän Juan Marhuendan kanssa ja tiesimme, että siellä on vain osa miehistä, muut ovat päivällä työssä. Hienoa, että miehille löytyy töitä.

Paikalla oli kolme miestä. Juanin avustaja sekä kaksi miestä, joista toinen oli tullut kotiin vain joitain päiviä sitten. Miehet olivat heti valmiita tarjoamaan meille kahvia ja ihanaa torttua (paikallinen marketti antaa heille tuotteita, joissa päiväys on vanhenemassa). Otimme tarjouksen pitkän ajon jälkeen iloiten vastaan. Meillä ei ollut yhteistä kieltä, sillä me emme osanneet venäjää ja miehet puhuivat vain vähän englantia. Asiat tulivat kuitenkin hoidettua ja ennen lähtöä rukoilimme yhdessä.

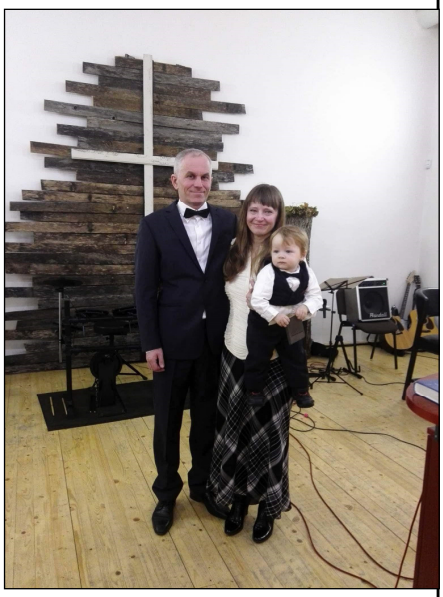
Ennen laivalle ajoa teimme vielä omat ostokset ja totesimme, että yhdessä päivässä ehtii paljon. Kiitos kaikille lahjottajille, jotka mahdollistivat matkan ja tavarat niitä tarvitseville!

- Tuula Tapanainen -

Ps Raportin kirjoittamisen aikaan kuulin, että Olavi Ilumets on saanut Tartossa kolmannen huoneen vapautuvien vankien kodiksi. Paljon siunausta hänen tärkeälle työlleen.

Kuulimme myös Arvis Vaherilta, että hän joutuu toimimaan kaksi kuukautta Aserin kuntoutuskodissa yksin, kun toinen vetäjä on Venäjän puolella opettamassa raamattukoulussa. Rukoillaan Arvikselle voimia ja viisautta. Hän lähetti myös iloisen isänpäiväkuvan. Siitä on vaikea arvata, että isä on viettänyt 21 vuotta elämästään vankilassa. Uskon löytyminen vankilassa pelasti hänet. Nyt hän on itse auttamassa kohtalotovereitaan Aserin kuntoutuskodissa.

Rukousaiheita

Kiitos 100-vuotisesta Suomesta, pitkästä rauhanajasta, hyvästä hallinnosta, vapaasta maasta ja toinen toisistamme. Kiitos terveydestä, mielenrauhasta ja elintasostamme.

Muistamme rukouksin sairaita, vanhuksia, lapsia, perheitä, yksinäisiä ja avuttomia, niin meillä kuin muualla. Siunaa omaisuuskansaasi Israelia, kaikkia vainottuja, sorrettuja, kidutettuja ja vangittuja.

Siunaa ja varjele vielä luomakuntaasi, luontoa ja eläimiä, jotka loit ympärillemme. Ole armollinen ja auta, siunaa työmme, toimemme ja avustuskohteemme. Ole meidän kanssamme joka päivä askele askeleelta, maailman loppuun asti.

Matkaraportti

Viro Haljala Vihdin ryhmä, 6. - 7.11.

Aamulla Ella Vuoriheimo, Arja Parttimaa ja Eeva Halme suuntasivat Megastarilla kohti Tallinnaa.

Ella oli lastannut laivan – ei vaan auton - piripintaan vaatteilla, astioilla, leluilla, ompelukoneella, suklaalla ja pipareilla. Tallinnassa otimme kurssin itään kohti Haljalaa. Kun henkilökohtaiset tavarat oli purettu nuorisokeskuksen tuttuihin majoitustiloihin, vapautui autossa tilaa kirkkoherra Margit Nirgille, lähikaupasta hankitulle ruokatavarakasseille sekä viime kerralla puuttumaan jääneille hammasharjoille. Kohteenamme oli nimittäin sama perhe jossa kävimme syyskuussa. Tuolloin luulimme siellä olevan vain kaksi kasvattilasta, mutta todellisuudessa oman perheen lapsia oli lisäksi seitsemän.

Ajoitimme vierailumme siten, että koululaiset olivat jo kotona. Vanhimmat olivat tosin ammattikoulussa toisella paikkakunnalla. Vastaanotto oli todella lämmin, meitä oli odotettu. Heti halailtiin, eikä varautuneisuudesta ollut enää tietoakaan. Pikkuautot alkoivat tuota pikaa huristaa liikennematolla. Myös muistipeliä ja UNOa pelattiin innolla. Ella oli erityisen onnellinen 3-vuotiaassa Sanderissa tapahtuneesta muutoksesta. Viime kerralla hän oli vetäytyvä ja täysin puhumaton. Nyt hän heitteli iloisesti palloa ja nauraa hihkaisi kun pehmeä pallo osui päähän. Lapset olivat vilkkaita, mutta hyväkäytöksisiä ja sopuisia. Minkäänlaista kiistelyä emme kuulleet koko aikana.

Huomaa ryhmäkuvassa kissa, joka oli epätodellisen rauhallinen. Se nukkui kaiken hälinän keskellä ja kesti tyynesti kaiken riepottelun. Margit kuvassa vasemmalla.

Lauloimme vielä yhdessä ”Jos sull lysti on” ja ”Pienen pieni leppäkerttu”, mutta päätimme vakaasti hankkia seuraavaksi kerraksi vironkielisiä lauluja. Runsaitten halausten jälkeen poistuimme kieli keskellä suuta vaarallisen pimeitä portaita kolmannesta kerroksesta alas.

Uni maittoi mainiossa oppilasasuntolassa. Aamulla tapasimme Margitin Haljalan keskiaikaisessa kirkossa. Restaurointi on yhä meneillä ja Margit odottaa kovasti tilanteen normalisoitumista. Tänä väliaikana kirkon imagoa kohotetaan näyttelyillä. Vitriineissä oli sekä vanhoja esineitä että kirkollisia kirjoja. Viimeksimainitut olivat tällä hetkellä joko näköispainoksia tai uudempia laitoksia. Alkuperäisiä oli pidetty näytteillä vain lyhyen ajan. Seinillä oli edelleen taulunäyttely. Taiteilija oli maalatessaan ihmetellyt miksi naishahmosta tuli niin tumma. Jälkeenpäin hän koki sen enteilleen pakolaisaallon saapumista Lähi-Idästä.

Jatkoimme tuttuun vanhainkotiin. Parisenkymmentä asukasta oli jo valmiina odottamassa. Arja puhui anteeksiantamisesta (katso ”Pisara elävää vettä”). Eeva ja Ella esittivät havainnollisesti kertomuksen kahdesta enkelistä, jotka lähetettiin maan päälle. Toinen keräsi koriinsa rukouksia, toinen kiitoksia. Arvata saattaa kumman kori täyttyi nopeammin. Loppu sujui teemalla kiitosaiheet ja kiitoksen vaikutus kiittäjään itseensä. Lauloimme muutaman tutun laulun suomeksi ja venäjäksi ”Hän on tääl´” ja ”Laula halleluja Herralle”.
Viemisinä meillä oli huomattava määrä ohuita, paksuja, suuria, pieniä, arkisia ja juhlavia huiveja sekä villasukkia ja muutama pipo. Jokainen halukas sai valita mieleisensä ja innostusta riitti. Valintansa tehneitä Ella viihdytti taidokkailla paperileikkelyillään.

Tuliaisia riitti myös vuodepotilaille. Nämä käynnit olivat mieleenpainuvia ja koskettavia, kuten tämän Pisarakirjeen kannessa kerrottu kohtaaminen.

Iltapäivällä kävimme Margitin ehdotuksesta syömässä sekä kiertokäynnillä Sagadin kartanossa. Varhaisimmat merkinnät siitä ovat vuodelta 1469. Nykyinen päärakennus on vuodelta 1753, jolloin kartanoa hallitsi saksalaiseen maa-aateliin kuuluva von Fockin perhe. Tänä päivänä kartano on suosittu häitten viettopaikka. Hotellin, ravintolan ja kartanomuseon lisäksi siellä toimii luontokoulu etenkin koululaisten ja päiväkotiryhmien tarpeisiin sekä metsämuseo, puulajipuisto ja talvipuutarha.

Alueella laajat luonnonsuojelualueet mm. metsä jossa kukkii keväisin luonnonvaraiset orgideat.

Museosta löytyy mm Haljalan kirkon entisöity alttaritaulu.

Tämän kulttuuritankkauksen ja maittavan aterian jälkeen me sitten ohjasimme tilavaksi käyneen automme Tallinnaan ja keinahtelimme tyytyväisinä takaisin Koto-Suomeen monia mieluisia kokemuksia rikkaampina.

- Eeva Halme -

Haljalan keskiaikaiskirkon restaurointia jatketaan. Margitia harmitti, että näin joulun alla urutkin jouduttiin siirtämään siten, ettei urkuri näe jumalanpalvelusta suorittavaa pappia.

Pisara Kirppis

Selintie 510 Selki, Vihti

Avoinna
ma - pe 10 - 17
la 10 - 14

050 466 9570
050 441 9711
Kuljetukset:
044 270 3518

Ekologiset joululahjat itselle ja läheisille

Myös lahjakorttina

Otamme vastaan vaatteita, huonekaluja ja muuta kirpputoritavaraa
Kuljetuspalvelu

Pisara-kirpputori

Pysäkkitalon yläkerrassa,
Kappelitie 1, NUMMELA

Avoinna: ke, pe, la
050 352 2792
klo 10 - 14

Otamme kiitollisuudella vastaan myyntikelpoista tavaraa ja puhtaita, ehjiä vaatteita sekä myös myynti- ja lajitteluapua.

Putiikki

Kassatie 3, SOMERO
Avoinna:
- ti-pe klo 10-17
- la klo 10-13

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmä, yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
• Laupias samarialainen –kodit	” viite 6130
Espoon-Kouvolan ryhmä, yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Silta-ryhmä, yleinen tuki	FI29 5297 0020 1190 54 viite 61418
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90 viite 61201
Jäsenmaksu 10 eur	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestiruudukkoon.

Poliisihallitus on myöntänyt 30.11.2015 Pisara ry:lle rahankeräysluvan no POL-2015-9244, joka on voimassa 1.1.2016 - 31.12.2017 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat käytetään vuosien 2016 - 2018 aikana Pisaran sääntöjen mukaiseen työhön.

Pisara ry
Riitta Sinervo
Juhanintie 11, 03100 Nummela

Puhelin : Eeva Halme, 050-3522792
www.pisarayhdistys.fi